

er, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, meente i saa Henseende. Hvad Principet i Loven „Skovbvangens Ophævelse“ angaaer, da synes dette, nærmere bestemt, — ved en Sammenligning mellem §§ 1 og 6 — at være det, at Ministeren vil søge at flytte Skovene fra Nerne, og maaskee endog saa fra Osthyften af Sjælland, til Midt- og Vestjylland. Saavidt jeg opfattede den høitærede Ministers første Udtalelse idag, maa dette ogsaa være hans Mening, men paa den anden Side meente han dog, at der ikke kunde være nogen stor Frygt for, at Skovarealet i nogen høj Grad skulde blive indskrænket, og til Grund herfor ansøgte han, deels at Bestemmelsen i § 6 vilde fremkalde betydelige Skovstrækninger, og deels ogsaa — dette har jeg imidlertid ikke rigtigt været istand til at forbinde med det Første — at Skovene her i Landet vare paa saadanne Hænder, at der ikke var nogen synderlig Udsigt til, at man i stor Udstrækning vilde benytte den Ret, som ved § 1 blev givet. Det er sandt, at en stor Deel af Skovene for Diebliffet er i Statens Besiddelse, og for disse Skoves Bedkommende er der altsaa for Diebliffet ikke nogen Grund til at frygte for, at de skulde forsvinde; men der viser sig jo noksom Tendents til at faae dem afhændede endog saa hurtigt muligt, og den høitærede Minister udtalte sig ligeledes lidt i samme Retning, idet han bemærkede, at der var mere Udsigt til, at Statskovene vilde blive formindskede end forøgede. Endelig er en stor Deel af vore Skove beliggende paa Stamhuus- og Lehusgods, og det kan ikke nægtes, at der vil være en stærkere Tendents hos Besidderne af disse Gods til at bevare Skovene end hos almindelige Eiere; men man kan dog ikke sige Andet end, at ogsaa saadanne Besiddere kunne komme til det Resultat, at det kan være fordelagtigt for dem at rydde deres Skove, og der er i alt Fald ved Lovudkastet givet dem Udsigt til at faae Ministeriets Tilladelse hertil. Saadanne Besiddere kunne jo ogsaa komme i øieblikkelig stor Forlegenhed for Penge og ogsaa af denne Grund ønske at rydde deres Skove. Man kan altsaa ikke være sikker paa, at ikke Skovene engang i Fremtiden vilde forsvinde. Jeg troer nu vel ikke, at Skovarealet paa Nerne

pludselig og strax svinder ind, men jeg mener, at det langsomt og efterhaanden vil tage af i en betydelig Grad. I saa Henseende er jeg enig med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen); det var Mening af, hvad han yttrede for de Skoves Bedkommende, som staae paa god Jord, paa saadan Jord, at det vil være fordelagtigere at bruge den til at dyrke Korn paa end til at have Skov paa; for saadan Jords Bedkommende vil det jo være tydeligt nok, at Saadant vil stee. Det koster vel endee, og ikke saa lidt, at rydde Skov, at opkjøbe Jorden, opføre nye Aulshyggninger, lade Jorden matriculere for sin Regning, hvortil endelig kommer en aarlig større Vælfatning; men jeg er overbevist om, at den Capital, der stikker i Træmassen, vil være et fuldstændigt Equivalant for de Beføstninger, der ville være nødvendige for at forandre et Skovareal til Agerland, og at man tidt og ofte, hvis Skovene en Tid have været i god Drift, vil være istand til at faae et ikke ubetydeligt Overskud. For disse Skoves Bedkommende har jeg derfor ingen Tvivl om, at de lidt efter lidt ville forsvinde. Naar jeg dernæst seer hen til de Skove, som ligge paa daarlig eller mindre god Jord, det vil sige, saadan Jord, med Hensyn til hvilken man ikke kan paastaae, at det vil være mere fordelagtigt der at dyrke Korn end at have Skov, da skulde man jo synes, at saadanne Skove vilde blive staaende. Ja, kunde man endda være sikker derpaa, saa vilde jeg ikke see saa stor Fare ved denne Lov, som jeg nu gjør; men en Eier behøver blot at være i en øieblikkelig Forlegenhed, hvor det er ham om at gjøre at reise en stor Pengesum strax og hurtigt, for at gribe til det Middel at rydde sin Skov, og det vil da for ham personlig være temmelig ligegyldigt, at han maaskee i Fremtiden vil have Tab derved; thi for den enkelte Person vil Duffet om at komme ud over en øieblikkelig Forlegenhed ofte være af langt større Betydning end Tanken om, hvorledes Fremtiden vil stille sig enten for ham eller hans Børn eller Andre, der faae Eiendommen i Besiddelse. Man kan heller ikke ganske see bort fra, at der kan være nogen Fare ved, at